

IRENE ADLER

SHERLOCK LUPIN I JO

EL MISTERI de la ROSA ESCARLATA

LONDRES

1870

Irene Adler

El misteri de la Rosa Escarlata

Il·lustracions de
Iacopo Bruno

Estrella Polar

Estrella Polar

Tots els noms, personatges i detalls relacionats amb aquest llibre són propietat i llicència exclusiva d'Atlantyc S.p.A., tant la seva versió original com les traduccions o adaptacions. Tots els drets reservats.

Títol original: *Il mistero della Rosa Scarlatta*

© de la traducció: Maria Dolors Ventós Navés, 2013

© 2012, Atlantyc S.p.A., Itàlia

© d'aquesta edició: Edicions 62, S. A., Estrella Polar, 2013, 2022

Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Un projecte de Pierdomenico Baccalario.

Text d'Alessandro Gatti

Il·lustracions de Iacopo Bruno

Edició original publicada per Piemme per a Mondadori Libri S.p.A

Drets internacionals: © Atlantyc S.p.A., Corso Magenta 60/62

20123 Milà, Itàlia – foreignrights@atlantyc.it / www.atlantyc.com

Primera edició: octubre del 2013

Primera edició en aquesta presentació: setembre del 2022

ISBN: 978-84-1389-375-4

Dipòsit legal: B. 12.666-2022

Imprès a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

UN NADAL LONDINENC

Si penso en aquella llunyana tarda de desembre de 1870, em torna al cap una imatge molt concreta: una lenta dansa de flocs de neu minúsculs que omplen la finestra de l'estudi del pare. Era la meva primera nevada londinenca.

El pare era a Glasgow, en un viatge de negocis, i amb la generositat que el distingia m'havia permès utilitzar

EL MISTERI *de la* **ROSA ESCARLATA**

el seu estudi, petit però acollidor, amb les parets cobertes de llibres.

No gaire lluny de mi, a la petita llar de foc de marbre, hi crepitava un foc viu. L'Horaci Nelson, el nostre fidel majordom, va entrar discretament per la porta que jo havia deixat entreoberta i va assenyalar la finestra amb un lleu cop de cap.

–Miri, senyoreta Adler...

Quan em vaig girar, la visió de tota aquella blancor em va sorprendre i vaig sentir una emoció intensa.

–Neva! Neva! –vaig exclamar sense pensar-m'ho dues vegades, com una nena (potser seria més adequat dir que, en aquell moment, va parlar la nena que llavors encara vivia dins meu).

Al cap d'uns moments, atreta per les meves exclamacions, va arribar la mare. L'Horaci es va apartar amb una inclinació i se'n va anar.

Llavors, la mare va mirar cap a la finestra i el rostre se li va il·luminar amb un somriure. Ella també tenia un cor de nena.

–Ai, Irene... Oi que és bonic? –em va preguntar.

–Bonic com un conte de fades –li vaig respondre.

La mare va donar un cop d'ull a la pila de volums

UN NADAL LONDINENC

que s'amuntegaven damunt de l'escriptori del pare i, en observar-los, gairebé va semblar que em compadia.

—Et deixo estudiar, reina! —em va dir, somrient—. Fins després.

Jo també li vaig fer un somriure, pensant que el seu bon humor tenia un significat molt concret: finalment, després de tota una tardor de sospirs, males cares i comentaris malencònics sobre París, la ciutat d'on havíem hagut de fugir precipitadament per culpa de la guerra contra Prússia, Londres li havia robat el cor.

L'elegància austera dels edificis, els costums mesurats de la bona societat londinenca i la refinada manufactura dels objectes que es venien als grans magatzems de luxe, on la mare anava a comprar per decorar la nostra nova casa d'Aldford Street, dia rere dia, havien obert una esclatxa en el seu ànim. I quan més endavant, a través de les amistats del pare, ens va arribar la notícia que, igual que nosaltres, unes altres dames de la bona societat parisenca també s'havien traslladat a la capital britànica per allunyar-se dels perills de la guerra, el canvi de la mare es va completar. Ja no se sentia sola. Ni jo tampoc.

La mare i jo sempre havíem estat molt sensibles a

EL MISTERI *de la* **ROSA ESCARLATA**

l'atmosfera nadalenca i això va contribuir que ens sentíssim com a casa en aquella ciutat estrangera. I, per tant, aquells dies tan alegres que vaig transcórrer amb ella van ser molt feliços. Rarament ens havia passat abans.

Això no vol dir que no li amagués cap secret. Ben al contrari. En aquell moment, per exemple, no estava estudiant, tal com ella havia suposat. Acabava d'escriure una pàgina al diari que havia començat uns quants mesos enrere. Un diari secret, un volum molt bonic relligat en cuir marroquí on ja havia traslladat moltes de les paraules que, aquests dies, m'ajuden a redactar les meves memòries d'infància. Però no necessito consultar-ne les pàgines, ja força esgrogueïdes, per recordar el que hi vaig escriure aquella tarda. Hi havia fet un escrit sobre els meus dos inimitables amics: en Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin. El primer, el veia habitualment des que vivia a Londres; el segon, estava de gira pel món amb el circ del seu pare. Feia un mes que n'havia rebut l'última postal, des d'Anvers. Quan la vaig rebre —me la va passar d'amagat l'Horaci—, vaig pujar corrents a la meva habitació i la vaig llegir molt emocionada.

UN NADAL LONDINENC

Vaig sospirar amb els ulls fixos a la finestra i en la dansa delicada dels flocs de neu. Sabia que era una noia molt afortunada, i no solament perquè el pare havia tingut l'encert d'allunyar-nos de la guerra i permetre'ns mantenir el nostre nivell de vida, sinó perquè, ja llavors, quan la fama no havia tocat ni de lluny el meu amic, m'adonava que era tot un privilegi poder passar estones amb en Sherlock Holmes i ser testimoni de la inquieta i explosiva grandesa de la seva ment. Però, de vegades, trobava a faltar en Lupin i la seva desarmant simplicitat, la seva audàcia, la seva capacitat de fer passar per innòcues les empreses més perilloses, per després explicar-les amb unes exageracions tan grans que sovint em costava identificar-me com un dels protagonistes. Trobava a faltar l'alquímia que es creava quan ens retrobàvem tots tres, trobava a faltar les bromes i les confidències, els gestos audaçs i eixelebrats, i aquella sensació d'omnipotència envers el món del nostre entorn que em feia sentir segura davant de qualsevol perill. Aquest era el poder de la nostra joventut i de la nostra amistat.

Quan, finalment, vaig desenganxar els ulls de la finestra, em vaig afanyar a mirar el rellotge de pèndol que

EL MISTERI *de la* ROSA ESCARLATA

hi havia en un racó de l'estudi. Faltaven pocs minuts per a les tres. Era dimecres i, tant aquest dia de la setmana com els divendres, passava les meves tardes londinenques de la mateixa manera: a les quatre en punt baixaria al carrer, on m'esperarien l'Horaci i un carruatge per portar-me a Carnaby Street, a la Shackleton Coffee House. Era un dels secretets que compartia amb el majordom. Per als meus pares, jo anava a ca la senyoreta Langtry, la meva nova professora de cant, però la veritat és que hi aniria una hora més tard, després d'haver passat una estona amb en Sherlock Holmes, en aquell local tan poc escaient per a una senyoreta de bona família. Però com que era el senyor Nelson qui s'encarregava de reservar les hores de classe i de pagar a la senyoreta Langtry, no era gaire difícil fer trampes amb els horaris i treure's de la màniga l'estoneta que em permetia gaudir secretament de la companyia del meu fascinant amic.

Però aquell dia, la inesperada aparició de la neu em va animar a alterar la meva rutina habitual. Vaig endreçar ràpidament l'escriptori del pare i vaig pujar corrents a la meva habitació per posar-me les botines més gruixudes. Després, em vaig abrigar ben abrigada

i vaig anunciar el meu propòsit quan ja era a la porta de casa.

—Avui hi aniré caminant, a ca la senyoreta Langtry! —vaig dir—. Vull gaudir de la neu a la ciutat! Et fa res avisar el cotxer perquè m’hi vagi a recollir a les sis, Horaci?

Mentre les veus de la mare i del senyor Nelson encara ressonaven des de la porta, per darrere meu, vaig sortir al carrer i em vaig capbussar en l’aire fred, entre els remolins de neu que s’insinuaven entre els edificis, els carruatges i els vianants enfarfegats amb abrics feixucs.

És clar que volia acudir a la meva cita amb en Sherlock, però no havia dit cap mentida en afirmar que volia gaudir de la neu a la ciutat. Vaig recórrer un tram d’Aldford Street i després vaig embocar amb decisió South Adley Street, que dóna a Piccadilly. No era el camí més curt, però així que vaig desembocar en aquest carrer tan ric i animat que arriba al cor de Londres, hi vaig trobar tot el que desitjava. En primer lloc, els majestuosos arbres de Green Park, amb unes branques nevades que semblaven unes fantàstiques trames de filigrana de plata. Em vaig posar a pensar en una cosa que ja m’havia

EL MISTERI *de la* **ROSA ESCARLATA**

sobtat de petita: l'encanteri que porta a terme la neu quan fins i tot transforma el racó més insignificant d'una ciutat en un indret màgic, embruixat i misteriós. Observava els llums dels grans hotels i els aparadors, que no desentonaven gens amb l'austeritat de la nevada, i el vaivé de les dames amb abrics de pell, els seus criats que esbufegaven carregats de paquets i, en general, aquesta alegria febril tan especial que es respira en un carrer comercial durant els dies que precedeixen el Nadal.

Em vaig trobar envoltada de veus, colors, rialles, flaire de castanyes torrades i de brioixos, i em vaig deixar endur amb molt de gust pel corrent impetuós de persones que passejaven. Vaig gaudir de cada instant d'aquella caminada sota la neu, encisada pels colors intensos, els ornaments daurats i els rams de vesc que guarnien els aparadors, com un gran calidoscopi.

Gairebé sense adonar-me'n, vaig arribar a Piccadilly Circus, on gairebé era impossible fer un pas per culpa de la gentada i el trànsit de carros de mercaderies i caruatges. No vaig tenir altre remei que agafar el primer carrer en direcció al nord per poder arribar a Carnaby Street al cap d'un quart d'hora de camí a pas ràpid.

UN NADAL LONDINENC

Alla, entre les parades del mercat, els crits dels venedors i el vaivé de la gent, també em vaig deixar guiar per l'olor penetrant de les salsitxes a la graella, en una atmosfera molt més senzilla que la dels carrers que tot just acabava de deixar enrere.

Finalment, vaig creuar el llinard de la Shackleton Coffee House i, tot i haver-hi arribat vint minuts abans, ja m'hi vaig trobar en Sherlock Holmes, aclofat en la seva butaca preferida.

En veure'l vaig sentir l'habitual emoció intensa, que em va colpir directament l'estómac, com una contraccatura lleu. Després em vaig fixar en aquella mena d'aurèola grisa que semblava girar-li a l'entorn del cap, perennement despenjat, i em vaig posar alerta immediatament. El coneixia prou bé per comprendre, a primera vista, que havia passat alguna cosa.